FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(andra avdelningen)
den 30 september 1997 *

I mål T-151/95,

Instituto Europeu de Formação Profissional L.da (INEF), bolag bildat enligt portugisisk rätt, Porto (Portugal), företrätt av advokaten Bolotan Belchior, Vila Nova de Gaia, delgivningsadress: advokaten Jacques Schroeder, 6, rue Heinrich Heine, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd först av Anna Maria Alves Vieira och Günter Wilms, därefter av Maria Teresa Figueira och Knut Simonsson, båda vid rättstjänsten, samtliga i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 2 december 1991 om minskning av ett stöd som beviljades av Europeiska socialfonden i ärende 881005 P1 till förmån för yrkesutbildningsverksamhet i Portugal som leddes av sökanden,

meddelar

* Rättegångsspråk: portugisiska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN(andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden C. W. Bellamy samt domarna A. Kalogeropoulos och M. Jaeger,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Enligt artikel 1.2 a i rådets beslut 83/516/EEG av den 17 oktober 1983 om Europeiska socialfondens uppgifter (EGT L 289, s. 38, svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 11, nedan kallat beslut 83/516) skall Europeiska socialfonden (nedan kallad ESF) delta i finansieringen av verksamheter som rör yrkesutbildning och yrkesvägledning. Enligt artikel 5.1 i rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983 om genomförandet av beslut 83/516 (EGT L 289, s. 1; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå; nedan kallat förordning nr 2950/83) medför godkännandet av en ansökan om stöd från ESF att ett förskott i form av 50 procent av det beviljade stödet utbetalas det datum då den på detta sätt finansierade verksamheten är planerad att påbörjas. Enligt artikel 5.4 i samma förordning föreskrivs att ansökningar om slutlig utbetalning skall innehålla en detaljerad redogörelse för innehållet, resultaten och finansieringen av verksamheten och att den berörda medlemsstaten skall intyga riktigheten av de uppgifter som finns i ansökningarna om utbetalning i faktiskt och bokföringsmässigt hänseende.

2 När ESF:s finansiella stöd inte används i enlighet med de villkor som har slagits fast i godkännandebeslutet kan kommissionen enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 hålla inne, minska eller dra in stödet efter att ha gett den berörda medlemsstaten tillfälle att inkomma med yttrande. Enligt artikel 6.2 i denna förordning skall utbetalade belopp som inte har använts i enlighet med de villkor som har slagits fast i godkännandebeslutet återbetalas och den berörda medlemsstaten är subsidiärt ansvarig för återbetalningen av dessa oriktigt utbetalade belopp när den har garanterat att den ifrågavarande åtgärden skall genomföras framgångsrikt. Vidare föreskrivs att medlemsstaten, i den mån som denna inbetalar de belopp till gemenskapen som skall återbetalas av dem som ansvarar för finansieringen av verksamheten, inträder i gemenskapens rättigheter.

Bakgrund och förfarande

3 År 1988 gjorde Avdelningen för ärenden avseende Europeiska socialfonden (nedan kallad DAFSE), vilken är den under det portugisiska ministeriet för arbetsmarknaden och social trygghet lydande nationella motsvarigheten till ESF med säte i Lissabon, å de portugisiska myndigheternas vägnar en ansökan om stöd från ESF rörande en yrkesutbildningsverksamhet för 2 740 personer, som skulle genomföras av sökanden.

4 Utbildningsprojektet för vilket stöd hade sökts (inom ramen för ett ärende vilket tilldelats nummer 881005 P1) godkändes av kommissionen genom beslut av den 29 april 1988. Detta beslut meddelades DAFSE som därefter delgav sökanden detsamma genom skrivelse av den 25 maj 1988. ESF:s stödbelopp fastställdes till 521 545 155 ESC och det bestämdes dessutom att de portugisiska myndigheterna skulle finansiera samma projekt med upp till 426 718 763 ESC. Den totala finansieringen skulle alltså uppgå till 948 263 918 ESC.

5 På grundval av de belopp som skulle utgå till förmån för sökandens verksamhet erhöll denne i enlighet med artikel 5.1 i förordning nr 2950/83 ett förskott på 50 procent av ESF:s stöd, det vill säga 260 772 577 ESC, samt en utbetalning på 213 359 381 ESC motsvarande 50 procent av den portugisiska statens bidrag.

6 Då yrkesutbildningsverksamheten hade avslutats ingav sökanden en begäran till DAFSE om att ESF och den portugisiska staten skulle verkställa den slutliga utbetalningen, vilken uppgick till 253 527 326 ESC.

7 I en skrivelse av den 10 april 1991 upplyste DAFSE sökanden om att det vid en räkenskapskontroll som utförts hos sökanden och hos de viktigaste serviceföretagen som denne anlitat hade framkommit att vissa utgifter, som hade redovisats för tjänster som utförts av underleverantörer, inte var stödberättigande trots att de styrktes av lagliga och korrekta handlingar. Enligt DAFSE hade närmare bestämt det sätt på vilket sökanden hade anlitat underleverantörerna, nämligen genom att vända sig till bolag som kontrollerades av samma delägare eller av bolagsledningens familjemedlemmar, medfört en ökning av kostnaderna för verksamheten som varken var rimlig eller förenlig med principen om god förvaltning av tillgångar som alltid skall beaktas vid beviljande av stöd. Detta resulterade enligt DAFSE i att det totala beloppet för stödberättigande utgifter uppgick till 491 816 791 ESC, varav 243 449 312 ESC utgjorde bidrag från ESF. DAFSE begärde därför, med beaktande av de belopp som redan hade utbetalats, att återbetalning skulle ske med 17 323 265 ESC av stödet från ESF och med 14 173 581 ESC av den andel som den portugisiska staten hade bidragit med, varvid sökanden upplystes om att denna begäran om återbetalning inte påverkade det beslut som kommissionen skulle fatta i ärendet.

8 Korrespondensen med DAFSE avseende den stoppade slutliga utbetalningen i detta ärende fortsatte genom skrivelser från sökanden av den 24 april respektive den 15 juni 1991. I skrivelse av den 6 augusti 1991 bekräftade DAFSE de angivna beloppen som sökanden skulle återbetala.

9 Under tiden hade DAFSE i skrivelse av den 15 maj 1991 för kommissionen i förevarande ärende intygat att den totala kostnaden för stödberättigande utgifter uppgick till 491 816 791 ESC, varav 243 449 312 ESC såsom bidrag från ESF, och bifogat ett betalningstillstånd till förmån för kommissionen beträffande det belopp som skulle återbetalas till denna, det vill säga 17 323 265 ESC.

10 Den 2 december 1991 godkände kommissionen detta belopp och utställde följaktligen en indrivningsorder för det fastställda fordringsbeloppet.

11 Den 20 januari 1993 skickade DAFSE en kopia av beslut nr 3/93 av den 11 januari 1993 till sökanden, i vilken generaldirektören för denna avdelning, efter att ha erinrat sökanden om att denne redan hade anmodats att återbetala de belopp som denne erhållit på felaktiga grunder i det tvistiga ärendet och i ett annat ärende 881025 P3, uppmanade denne att göra en frivillig inbetalning inom en frist på femton dagar räknat från delgivningen av ifrågavarande beslut.

12 I skrivelse av den 9 september 1993 hemställde sökanden hos kommissionen om att denna skulle meddela denne sitt beslut avseende de portugisiska myndigheternas beslut om slutlig utbetalning i ärendena 881005 P1 och 881025 P3 så att en portugisisk domstol skulle kunna avgöra om sökanden eller den portugisiska staten eventuellt skulle kunna göras ansvariga i något avseende.

13 I en skrivelse av den 6 oktober 1993, vilken registrerades under nummer 20179, lämnade Generaldirektoratet för sysselsättning, industri och socialpolitik (GD V) följande svar till sökanden:

"1. Med stöd av artikel 7.1 i rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983 verkställde kommissionen i mars 1989 en revision på platsen för de verksamheter som genomfördes inom ramen för ärendena [881005 P1 och 881025 P3]. Revisionen resulterade i att en mer grundlig revision måste göras av de räkenskaper som hänförde sig till dessa verksamheter. Denna senare revision skulle utföras av den behöriga myndigheten i medlemsstaten.

2. Efter det att revisionerna hade genomförts i maj 1991 intygade medlemsstaten inför kommissionen att de totala stödberättigande utgifterna uppgick till 491 816 791 ESC i ärende 881005 P1 och till 244 775 243 ESC i ärende 881025 P3, och vilka belopp svarade mot en finansiering från ESF:s sida med 243 449 312 ESC

respektive 121 163 745 ESC. Dessa belopp hade godkänts av kommissionen den 2 december 1991. De ifrågavarande ärendena avslutades detta datum."

14 I skrivelse av den 30 oktober 1993 anmodade sökanden kommissionen att enligt artikel 169 i EG-fördraget väcka talan om ogiltigförklaring av det beslut som de portugisiska myndigheterna hade fattat inom ramen för revisionen av räkenskaperna beträffande ansökan om slutlig utbetalning i ärendena 881005 P1 och 881025 P3, på grund av åsidosättande av gemenskapsrätten, närmare bestämt av föreskrifterna i förordning nr 2950/83. Innehållet i denna skrivelse kompletterades sedermera med ytterligare uppgifter i en skrivelse från sökanden av den 23 november 1993.

15 I skrivelse av den 8 december 1993, ställd till sökanden, bekräftade GD V att de båda ärendena hade avslutats den 2 december 1991 och erinrade om de belopp som ESF slutligen bidrog med och som hade intygats av den portugisiska staten samt godkänts av kommissionen.

16 I skrivelse av den 6 april 1995 anmodade sökanden kommissionen att fatta ett slutligt beslut beträffande dennes ansökan om slutlig utbetalning i ärende 881005 P1. Sökanden påpekade samtidigt att han fortfarande inte hade erhållit något svar på sin skrivelse av den 9 september 1993.

17 Den 12 maj 1995 skickade den för socialpolitik och arbetsmarknadsfrågor ansvarige kommissionsledamoten följande svar till sökanden:

"Jag upplyser Er härmed om att kommissionen, i skrivelse som översänts den 6 oktober 1993 och av vilken jag bifogar en kopia, har meddelat INEF att det slutliga stöd från ESF som godkändes i ärende 881005 P1 uppgår till ett belopp om

243 449 312 ESC, vilket motsvarar vad som intygats av medlemsstaten efter en revision."

18 Mot bakgrund av dessa omständigheter har sökanden väckt förevarande talan genom att inge ansökan till förstainstansrättens kansli den 20 juli 1995.

19 I en inlaga, ingiven den 28 oktober 1995, har kommissionen framfört en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Sökanden har inkommit med yttrande över denna invändning den 18 december 1995.

20 Den 11 juli 1996 beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att låta beslutet i fråga om rättegångshinder anstå till den slutliga domen och anmodade genom skriftliga frågor kommissionen och sökanden att inge vissa handlingar.

21 Det skriftliga förfarandet avslutades genom ingivande av duplik den 10 februari 1997.

Parternas yrkanden

22 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall:

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 2 december 1991 om minskning av ESF:s stöd i ärende nr 881005 P1, vilket delgivits den 15 maj 1995 genom skrivelse från kommissionen av den 12 maj 1995,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Kommissionen, som är svarande, har yrkat att förstainstansrätten skall:

— avvisa talan,

— i andra hand, ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida talan skall avvisas

24 Enligt artikel 113 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten när som helst på eget initiativ pröva om talan skall avvisas till följd av att det föreligger ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas och kan besluta därom i enlighet med de villkor som uppställts i artikel 114.3 och 114.4 i rättegångsreglerna. Enligt artikel 114.3 skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte rätten bestämmer annat.

25 I det förevarande fallet anser sig förstainstansrätten ha erhållit tillräckliga uppgifter genom de handlingar och förklaringar som parterna har lämnat under det skriftliga förfarandet till följd av de skriftliga frågor som förstainstansrätten har ställt. Då de handlingar som föreligger i målet är tillräckliga för att förstainstansrätten skall kunna fatta beslut i saken har denna förordnat att parterna inte skall utveckla sin talan muntligen.

Parternas argument

26 Kommissionen anser att det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning på grund av att den är för sent inkommen. Enligt kommissionen har sökanden åberopat skrivelsen av den 12 maj 1995 för att den frist för att väcka talan som föreskrivs i artikel 173 i fördraget åter skall börja löpa.

27 I första hand har kommissionen gjort gällande att sökanden från och med DAFSE:s skrivelser av den 10 april och den 6 augusti 1991 och i vart fall från och med skrivelsen av den 20 januari 1993 hade kännedom om det bidragsbelopp som medlemsstaten hade intygat och var medveten om sin skyldighet att återbetala ett belopp om 17 323 265 ESC till kommissionen. Kommissionen har hävdat att den inte har fattat något formellt beslut riktat till sökanden och att den för övrigt inte heller hade behörighet därtill, eftersom DAFSE hade inträtt i gemenskapens rättigheter till följd av den i maj 1991 till ESF gjorda återbetalningen av det belopp som sökanden var skyldig. Även om det skulle antas att kommissionen hade fattat ett beslut om att minska ESF:s stöd så skulle beslut nr 3/93, vilket sökanden erhöll genom DAFSE:s skrivelse av den 20 januari 1993, ha innefattat detta beslut, eftersom detta innebar att sökanden var skyldig återbetala det tvistiga beloppet.

28 I andra hand har kommissionen — på förstainstansrättens fråga — gjort gällande att sökanden i alla händelser i vederbörlig ordning har erhållit kommissionens skrivelse av den 6 oktober 1993, i vilken kommissionen informerade sökanden om sitt beslut av den 2 december 1991 om ESF:s slutliga stödbelopp. Oaktat att det inte föreligger något mottagningsbevis för denna skrivelse är det enligt kommissionen visat att sökanden faktiskt hade kännedom om skrivelsen vid denna tidpunkt och inte först då denna mottog skrivelsen av den 12 maj 1995. I sina svarsskrivelser av den 30 oktober och den 23 november 1993 nämnde nämligen sökanden uttryckligen kommissionens skrivelse av den 6 oktober 1993.

29 Kommissionen har vidare påpekat att den i skrivelse av den 8 december 1993 bekräftade för sökanden att ärendet hade avslutats den 2 december 1991. Kommissionen hänvisade därvid på nytt till sin skrivelse av den 6 oktober 1993.

30 Fristen för att väcka talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att minska stödet i form av indrivningsordern av den 2 december 1991, i vilken räkenskapsavslutningen av det ifrågavarande ärendet hos ESF utmynnade (domstolens dom av den 25 maj 1993 i mål C-199/91, Foyer culturel de Sart-Tilman mot kommissionen, Rec. 1993, s. I-2667, punkt 21) började enligt kommissionen följaktligen att löpa från den 6 oktober 1993, det datum då sökanden fick exakt kännedom om

innehållet och skälen till ifrågavarande rättsakt (domstolens dom av den 6 juli 1988 i mål 236/86, Dillinger Hüttenwerke mot kommissionen, Rec. 1988, s. 3761, punkt 14, och förstainstansrättens dom av den 7 mars 1995 i de förenade målen T-432/93, T-433/93 och T-434/93, Socurte m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-503, punkt 49).

31 Sökanden har påpekat att det omtvistade beslutet inte delgavs honom förrän den 15 maj 1995 genom skrivelsen av den 12 maj 1995 från den för socialpolitik och arbetsmarknadsfrågor ansvarige kommissionsledamoten och att förevarande talan mot denna bakgrund har väckts inom den frist på två månader som föreskrivs i artikel 173 femte stycket i fördraget.

32 Sökanden har påpekat att de åtgärder som vidtogs av DAFSE endast utgjorde förberedande åtgärder i förhållande till det beslut mot vilket talan nu förs. I DAFSE:s skrivelse av den 10 april 1991 angavs enligt sökanden således att begäran om återbetalning av det belopp som sökanden oriktigt hade uppburit inte påverkade det beslut som kommissionen senare skulle fatta i ärendet. Kommissionen fattade beslut om minskning av stödet den 2 december 1991, men delgav inte sökanden detta beslut förrän den 15 maj 1995. I de övriga meddelandena från DAFSE som kommissionen har refererat till, särskilt beslut nr 3/93 som bifogades skrivelsen av den 20 januari 1993, har enligt sökanden inte någon som helst hänvisning skett till något beslut av kommissionen.

33 Sökanden har påpekat att skrivelsen av den 6 oktober 1993 som har åberopats av kommissionen inte kan återfinnas i hans arkiv. Utan att ifrågasätta att ifrågavarande skrivelse verkligen har skickats har sökanden noterat att denna har sänts till en adress som inte är densamma som den där sökanden har sitt säte. För såvitt denna försändelse avsåg två ärenden bedömer sökanden att det är möjligt att den har arkiverats i det andra ärendet.

34 I alla händelser är innehållet i kommissionens skrivelser av den 6 oktober och den 8 december 1993 enligt sökanden inte relevant. Dels bör dessa meddelanden ses mot en rent bokföringsmässig bakgrund och godkännandet av de stödberättigande utgifterna som beskrivs där, ett enkelt bokslut konkretiserat genom en

indrivningsorder utan några som helst kommentarer eller skäl, utgör inte ett beslut i den mening som avses i artikel 189 i fördraget. Dels innehöll skrivelsen av den 6 oktober 1993 endast allmänna upplysningar angående DAFSE:s åtgärd och utgjorde inte någon grund för att anta att kommissionen redan hade fattat ett slutgiltigt beslut om att godkänna ansökan om slutlig utbetalning från ESF. I brist på närmare uppgifter beträffande det fattade beslutet kan skrivelsen enligt sökanden inte anses som en delgivning av beslutet i den mening som avses i artikel 191 i fördraget. Det är först genom skrivelsen av den 12 maj 1995 som sökanden för första gången fick kännedom om att kommissionen hade fattat ett slutgiltigt beslut om att godkänna ESF:s stöd.

Förstainstansrättens bedömning

35 Kommissionen har för det första i huvudsak hävdat att beslutet om minskning av ESF:s stöd i realiteten fattades av DAFSE, eftersom DAFSE trädde i gemenskapens ställe genom att den 15 maj 1991 återbetala det belopp som sökanden var skyldig kommissionen.

36 Denna uppfattning kan inte godtas. Enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 är det nämligen endast kommissionen som är behörig att minska ESF:s stöd. Även om DAFSE, liksom varje annan nationell myndighet som är behörig i fråga om finansiering av ESF:s verksamheter, har möjlighet att, vid en ansökan om utbetalning av det återstående beloppet i enlighet med artikel 5.4 i förordningen, föreslå en minskning av ett stöd från ESF, är det följaktligen endast kommissionen som har behörighet att minska ett sådant stöd. Av detta följer att det är kommissionen som, i förhållande till mottagaren av stödet, har det rättsliga ansvaret för det beslut genom vilket dess stöd har minskats, oberoende av om denna minskning har föreslagits av den berörda nationella myndigheten eller ej (förstainstansrättens domar av den 13 december 1995 i mål T-85/94 (122), kommissionen mot Branco, REG 1995, s. II-2993, punkterna 23 och 24, och av den 11 juli 1996 i mål T-271/94, Branco mot kommissionen, REG 1996, s. II-749, punkt 39). Den subrogation som åsyftas i artikel 6.2 i förordning nr 2950/83 avser på intet sätt behörigheten att minska ett stöd från ESF, utan endast gemenskapens rätt att kräva återbetalning av

felaktigt utbetalade förskott. Denna subrogation förutsätter således att kommissionen dessförinnan fattat beslut om minskning av stödet (den ovan nämnda domen i målet Branco mot kommissionen, punkterna 42 och 43).

37 Mot denna bakgrund och i avsaknad av hänvisning till ett beslut av kommissionen som visade att det inledningsvis beviljade stödbeloppet från ESF slutgiltigt hade minskats, kan endast den omständigheten att sökanden i skrivelser från DAFSE informerades om de utgiftsbelopp som detta senare organ ansåg vara berättigande till stöd från ESF inte i sig innebära att den frist som är föreskriven i artikel 173 femte stycket i fördraget har börjat löpa.

38 Det är följaktligen nödvändigt att undersöka om kommissionen verkligen har fattat ett beslut om att minska stödet från ESF i ifrågavarande ärende och, om så skulle vara fallet, att bestämma vid vilket datum detta kommissionsbeslut kom till sökandens kännedom.

39 Kommissionen har bekräftat att den genom indrivningsordern av den 2 december 1991, som uttryckligen avsåg sökanden inom ramen för det ifrågavarande ärendet, hade för avsikt att slutgiltigt minska det inledningsvis beviljade stödet från ESF och att framtvinga återbetalningen av en del av det förskott som utbetalats i enlighet med DAFSE:s förslag. En sådan indrivningsorder har rättsverkningar som kan påverka sökandens rättsliga ställning och utgör följaktligen ett beslut som kan bli föremål för en ogiltighetstalan i den mening som avses i artikel 173 i fördraget (domen i det ovannämnda målet Foyer culturel du Sart-Tilman mot kommissionen, punkt 21, och förstainstansrättens dom av den 6 december 1994 i mål T-450/93, Lisrestal mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-1177, punkt 45).

40 Varken i den skrivelse som DAFSE skickade till sökanden den 20 januari 1993 eller i beslut nr 3/93 som bifogats denna nämns något om att det skulle föreligga ett beslut av kommissionen att minska ESF:s stöd. Inte heller i DAFSE:s skrivelser av den 10 april och den 6 augusti 1991 nämns — a fortiori (se ovan punkterna 7

och 8) — något om ett sådant minskningsbeslut. Sökanden kan därför inte vid något av dessa datum anses ha blivit upplyst om att det förelåg ett sådant beslut.

41 Det bör emellertid noteras att kommissionen, efter förstainstansrättens begäran om ingivande av alla handlingar som kan tjäna till bevis om vid vilken tidpunkt sökanden har fått kännedom om beslutet av den 2 december 1991, särskilt ett mottagningsbevis för skrivelsen av den 6 oktober 1993, har ingett två skrivelser av den 30 oktober respektive den 23 november 1993 vilka tillställts kommissionen av sökanden. I båda dessa skrivelser nämns skrivelsen av den 6 oktober 1993 uttryckligen under vad som betecknas som brevväxling med kommissionen enligt följande:

"Brevväxling som redan har skett med kommissionen

...

Kommissionens skrivelse nr 20179 skickad till INEF den 6 oktober 1993".

42 Ett sådant uttryckligt omnämnande av såväl avsändaren som mottagaren av den ifrågavarande skrivelsen samt dess referensnummer och datum visar att sökanden, i motsats till vad denne har hävdat, med säkerhet har haft kännedom om densamma senast den 30 oktober 1993, det vill säga det datum som den första av de båda skrivelserna är dagtecknad (se förstainstansrättens beslut av den 28 april 1994 i de förenade målen T-452/93 och T-453/93, Pevasa och Inpesca mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-229, punkt 36). Följaktligen saknar sökandens resonemang om att han inte skulle ha fått kännedom om skrivelsen av den 6 oktober 1993 på grund av att denna inte hade ställts till hans säte eller att han eventuellt skulle ha kunnat ha arkiverat densamma i ett annat ärende relevans. Detta resonemang motsägs nämligen av den skrivelse som sökanden själv har skickat till kommissionen.

43 Det kan vidare noteras att kommissionen har företett en till sökanden ställd skrivelse av den 8 december 1993 i vilken GD V uttryckligen hänvisade till sin ovannämnda skrivelse av den 6 oktober 1993 och i praktiskt taget identiska ordalag erinrade om den inställning som kommissionen hade intagit. Sökanden har inte heller bestritt att han skulle ha erhållt en sådan skrivelse.

44 Sökanden har inte desto mindre gjort gällande att skrivelsen av den 6 oktober 1993 inte kan anses som en regelrätt delgivning av det beslut mot vilken talan nu förs, eftersom det inte innehåller en detaljerad redogörelse av skälen till beslutet.

45 Detta argument kan inte godtas. I sådana fall då rättsakten varken har offentliggjorts eller delgivits börjar nämligen fristen för väckande av talan enligt fast rättspraxis att löpa först när den berörde tredje mannen fått exakt kännedom om innehållet i och skälen till denna rättsakt, dock under den förutsättningen att han inom rimlig tid från det att han fick kännedom om att rättsakten fanns begärde att få ta del av texten till denna i dess helhet (se domen i det ovannämnda målet Dillinger Hüttenwerke mot kommissionen, punkt 14, domstolens beslut av den 5 mars 1993 i mål C-102/92, Ferriere Acciaierie Sarde mot kommissionen, Rec. 1993, s. I-801, punkt 18, och förstainstansrättens beslut av den 10 februari 1994 i mål T-468/93, Frinil mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-33, punkt 33, förstainstansrättens dom i de ovannämnda förenade målen Socurte m. fl. mot kommissionen, punkt 49, och förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i mål T-109/94, Windpark Groothusen mot kommissionen, REG 1995, s. II-3007, punkt 26).

46 Även om det skulle antas att skrivelsen av den 6 oktober 1993 inte skulle ha varit tillräcklig för att upplysa sökanden om skälen till det omtvistade beslutet, kvarstår emellertid inte desto mindre att sökanden genom nämnda skrivelse, i vilken kommissionens slutliga ställningstagande beträffande det slutgiltigt beviljade stödbeloppet från ESF i frågavarande ärende var klart angivet, åtminstone har fått kännedom om existensen av kommissionens beslut av den 2 december 1991. Sökanden kan således inte hävda att endast kommissionens skrivelse av den 12 maj 1995 skulle ha berett honom möjlighet att få kännedom om att detta beslut förelåg, då nämnda

skrivelse endast var ett följebrev till den ovan nämnda skrivelsen av den 6 oktober 1993 och inte innehöll någon ytterligare information.

47 I enlighet med den rättspraxis som har angetts ovan ankom det därför på sökanden att inom en skälig frist, räknat från mottagandet av skrivelsen av den 6 oktober 1993, att vända sig till kommissionen, eller i förekommande fall till DAFSE och begära att texten till det ifrågavarande beslutet i dess helhet skulle översändas.

48 Sökanden har dock inte påstått att han har vidtagit några sådana åtgärder gentemot kommissionen eller DAFSE. Även om man godtar att sökandens skrivelse av den 6 april 1995 utgör en begäran om översändande av texten till beslutet i dess helhet, kvarstår att denna begäran har gjorts nära 18 månader efter mottagandet av skrivelsen av den 6 oktober 1993 och därmed långt efter det att en frist som kan anses vara skälig hade löpt ut.

49 Av detta följer att sökanden har väckt sin talan för sent.

50 Talan skall därför avvisas.

Rättegångskostnader

51 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall den tappande parten förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden är den tappande parten och kommissionen har yrkat att denne skall ersätta rättegångskostnaderna, skall sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen)

följande beslut:

1) Talan avvisas.

2) Sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 30 september 1997

H. Jung

Justitiesekreterare

C. W. Bellamy

Ordförande